

Nå, Bergströmskan! hwad jag ser!
 Med bindmösa, kors jag ber!
 Bröstbouquet i barmen,
 Och en mops på armen,
 Girandeller
 Parasoller
 We den Mowits, tocken sioller!
 Nå, så dumt! jag dör af skratt;
 Se den So'n med Schäfer-hatt,
 Pråktig som en annan,
 Med en musch i pannan
 Säg jag maken!
 Åsterhakan,
 Hänger på den gamla draken
 Brösket så spåndt,
 Skuter hon fram,
 Och excellent
 Lijans madam,
 Har du skildrat, Bror, på wäfwen.
 Men säj mig reson,
 Hwarför sitter hon
 Med en fogel uti nåfwen?
 Jo reson är den,
 Att dess ålta wån,
 Fader Bergström lefwer än.

Säljes i Björnstaåls Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, tryckt hos J. Hörberg, 1825.

Fredmans Epistel

öfwer

Bergströmskans Porträtt på Lijans
 krog, i Torsbella.

Storm och böljor tystna ren,
 Himla, hwalfwets matta sten
 Mer och mer förswagas,
 Ren det börjar dagas,
 Molnen simma,
 Dvalm och dimma
 Bådar solens bleka strimma.
 Båhren spela fritt och råkt,
 Fönstren ristas wid hwar flåkt,

Pönn och Åspar susa,
 Kått och Källor brusa,
 Örran spelar,
 Dömmar, Selar,
 Bonden åt sin fåle delar.
 Ren i hwar spis,
 Kladdrar och fräs
 Spånor och ris,
 Sticker och gräs,
 Redan wällings-grytan kokar.
 Ren med yfwig lugg,
 Torparn uti mjugg;
 Efter tobaks-elden snokar,
 Och på ången ren,
 Lutad mot en sten,
 Dalkarln i sin styffel tar.

2.

Krögarn stöfweln på sig drar,
 Skurat brännvins-pannan flar,
 Re'n i stopet fattar,
 Står i dörren och skrattar;
 Pipan blokar,
 Gubben troskar
 Bygdens länpar, barn och gossar.
 Gumman på sin wagn wid grind
 Håller handen under kind,
 Af och an hon wicklar,
 Slumrar in och nickar;
 Solen sticker,
 Gumman qwicklar,
 Waknar och ur stopet dricker.
 Qwarnar och hjul
 Börja sin fart;
 Hör, från ett hjul

Hörde du klart,
 Första slaget uti smedjan;
 Smeden smal och lång,
 Med en glödgad tång,
 Rakn ända upp till medjan,
 Mellan eld och sand,
 Med en pust i hand,
 Sjunger nu sin morgonbön.

3.

Lusten spelar friskt och skön,
 Vinsta blomma, wårt och frön,
 Öpna sina knoppar,
 Le åt dagens droppar,
 Prägtigt randas,
 Wälluft andas,
 Med Zephirens flåttar blandas.
 Skogen skymtar mörk och blå,
 Berg och kullar prydda stå,
 Med båd Lamm och Öwigor;
 Bygdens barn och pigor
 Gå och walla,
 Le och tralla,
 Sina hjordar sammankalla.
 Lärkan i skyn
 Flåttar så swal,
 Luppen i byn,
 Flaksar och gal;
 All naturen börjar wakna
 Till ny glans och präal,
 Nya göromål;
 Och att ingen skönhet sakna,
 Steg nu Morwits opp,
 Tog sin färgelopp
 Gatt sig wid sin tasta ner.